

Ptačí dívka

Pavína Jíšová

Znám dívku co mluví jinou řečí
má v ulici okna pod věží
když sedmnáct pírek k jejím dveřím přilétá
vím, že v ten čas bývá zakletá

Má v pokoji džbánek s uschlou růží
v ní laskavé vůně schovává
dlouze rozpomíná si svou píseň o rybách
den do ticha vzdychá v pochybách

Stůl, kulatý ubrus, těžký svícen
v něm smolnaté svíce zapálí
oknem vejdou lidé celí v peří odění
ten oděv je bílé brnění

Znám dívku co léčí ptačí řečí
svých sedmnáct mužů z prokletí
touhou už je nespálí jen křídla rozplétá
pláč teče jak voda stoletá

Sám přečti si příběh ze svých dlaní
má pravda je pouhé dojetí
já vím, že mě slyšíš, že mi jednou uvěříš
zvoň sedmnáct nocí u dveří